

Павленко С.О., провідний науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ кандидат юридичних наук

ТАКТИКА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ

Запобігання злочинам (як і будь-яка інша правозастосовна практика та усіяка соціально спрямована діяльність) не може здійснюватися стихійно, безсистемно. Вона повинна мати свою науково обґрунтовану тактику. Це означає, що з наукових позицій повинні бути вивчені та визначені необхідні поняття, сфера дії, принципи, підстави, вимоги та умови здійснення, елементи, інтенсивність, черговість, порядок і способи застосування різних заходів впливу, прийоми оволодіння і застосування їх на практиці, нарешті результативність у цілому і за окремими елементами [1, с. 132].

Як показує аналіз, тактичні завдання запобігання злочинам є досить різноманітними. Їх конкретний зміст може змінюватися залежно від суб'єктивних і об'єктивних обставин, які й визначають тактику дій працівників правоохоронних органів [2, с. 112].

Попри це, розглядаючи тактику запобігання злочинам, потрібно враховувати наступні обставини. По-перше, запобігання злочинам досягається за рахунок застосування не одного заходу, а цілого комплексу. По-друге, результат при одній і тій же тактиці запобіжної роботи істотно змінюється залежно від ступеня криміногенності кожної з трьох основних детермінант злочинної поведінки - особистості, її

мікросоціального середовища та конкретної життєвої ситуації. Потрете, інтенсивність запобіжних заходів повинна знаходитись у прямій залежності від ступеня прояву названих криміногенних детермінант [1, с. 133].

У даний час значна частина питань організації запобігання злочинам не регулюється законом, а передбачається лише відомчими нормативними актами, в яких заходи і засоби такої діяльності, як правило, визначені лише в загальному вигляді, а прийоми, способи, тактика їх застосування залишені на вільний розсуд. Це призводить до незадовільних результатів, тому що значна частина працівників правоохоронних органів не має відповідної спеціальної підготовки, особливо в тактиці виховного та психолого-педагогічного впливу.

З огляду це вироблення та обґрунтування нових організаційно-тактичних засад запобігання злочинам є першочерговим завданням як законодавців та науковців, так і працівників правоохоронних органів.

Передусім йдеться про прийняття Закону України «Про профілактику злочинів». Також важливе значення має систематична і наполеглива робота з удосконалення нормативно-правових актів в частині запобігання злочинам, врахування важливості різноманітних процесів в країні, зокрема тих, які детермінують злочинність і вимагають тактичного співвідношення кількісних і якісних показників об'єктів профілактичного впливу, а також сил і засобів, задіяних для виконання тих чи інших профілактичних дій.

У контексті нашого дослідження особливого значення набуває навчання виховання працівників правоохоронних органів України, що сьогодні вимагає постійного удосконалення та розвитку, тому варто наполегливо, систематично працювати над помилками, аби досягти ефективного та якісного результату [3, с. 335].

Таким чином здійснення зазначених вище, як і інших тактичних заходів, створить належні умови для об'єктивного аналізу, діагностики та прогнозування стану кримінальної

ситуації в Україні, що в кінцевому результаті дозволить своєчасно запобігати вчиненню злочинів [2].

Список використаних джерел:

1. Литвинов О.М. Тактика запобігання злочинам / О.М. Литвинов // Право безпека. - 2011. - № 1 (38). - С. 131-135.
2. Яцишин М. Поняття та складові елементи стратегії і тактики запобігання злочинам в установах виконання покарань України /М. Яцишин// Юридична Україна. - 2009. - 3. - С. 111-115.
3. Павленко С. О. Підготовка поліцейських в умовах реформування системи освіти МВС України відповідно до європейських стандартів / С. О. Павленко // Молодий вчений. - 2017. - №4. - С. 331-336.